

Η ανάδειξη του ποιμένα ως πνευματικού ηγέτη και η αποδοχή του μάνατζερ (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Έτσι, καθίσταται απόλυτα σαφές ότι ο ποιμένας δεν είναι ένας απλός παιδαγωγός που ελέγχει και διορθώνει μόνο, τη ζωή του ποιμνίου του [96]. Πολύ περισσότερο είναι ένας πνευματικός ηγέτης που έχει αποκλειστικό έργο να οδηγήσει το ποίμνιό του στην ασφαλή ποίμνη του ίδιου του Χριστού. Για να ανταποκριθεί στο δύσκολο έργο του πρέπει να έχει διατρέψει στην εμπέδωση πολλών αρετών. Η τέλεια αγάπη του προς το Θεό και τους ανθρώπους, το πνεύμα της ταπεινοφροσύνης, η εγκράτεια, η πίστη, η κοσμιότητα, η συνέπεια λόγων και έργων και η διδακτική του ικανότητα αποτελούν ενδεικτικά κάποια από τα πολλά προσόντα, τα οποία πρέπει να κοσμούν την προσωπικότητά του. Η δύναμη του ποιμένα να μεταδίδει τη γνήσια διδασκαλία της Εκκλησίας στηρίζεται εξάλλου, στο γεγονός ότι ο ίδιος την έχει εμπεδώσει και αποτελεί τον φυσικό τρόπο της ζωής του [97].

Μόνο όταν ο ποιμένας διακρίνεται για την αρετή του και βιώνει ο ίδιος πρώτα εμπειρικά, όσα νουθετεί στους άλλους να πράξουν μπορεί να λειτουργήσει ως

παράδειγμα για το ποίμνιό του και μπορεί να διεκπεραιώσει με επιτυχία το έργο της πνευματικής οικοδομής των ανθρώπων, με το οποίο είναι επιφορτισμένος. Όταν τα λόγια των ποιμένων δε συνοδεύονται από τα ανάλογα έργα τους, τότε γρήγορα χάνουν το κύρος τους και απαξιώνονται. Έτσι, το ποίμνιο σκανδαλίζεται και κάνει συλλογισμούς που το απομακρύνουν από τους κόλπους της Εκκλησίας [98]. Σε κάθε περίπτωση, ο ποιμένας οφείλει να πηγαίνει μπροστά και να φωτίζει με το παράδειγμά του.

Ταυτόχρονα, η ποιμαντική σημασία της αναγνώρισης του ποιμαντικού έργου από τους ίδιους του ποιμαινόμενους προσλαμβάνει ιδιαίτερη σημασία για την ευόδωση του ποιμαντικού έργου. Η αμφισβήτηση του επιτυχούς έργου του παιδαγωγού από τον παιδαγωγούμενο καθιστά πολύ δύσκολη την προσπάθεια του παιδαγωγού να ανταπεξέλθει με επιτυχία στην ικανοποίηση των αναγκών του υποκειμένου της αγωγής, πράγμα το οποίο προσβάλλει καίρια την επίτευξη των παιδαγωγικών στόχων. Αντίθετα, όταν ο παιδαγωγούμενος αναγνωρίζει τις προσπάθειες που καταβάλλει ο παιδαγωγός για να ικανοποιήσει τις ανάγκες του, ευαισθητοποιείται, βιώνει συναισθήματα συμπάθειας, θαυμασμού και σεβασμού γι' αυτόν και ενθαρρύνεται να εντείνει τις προσπάθειες του για την πρόσκτηση των προσφερόμενων διδακτικών αγαθών. Αν ο ποιμαινόμενος δεν αναγνωρίσει την αποφασιστική συμβολή του ποιμένα στην πρακτική αντιμετώπιση των προβλημάτων και δυσχερειών του καθημερινού του βίου, η μη πλήρωση αυτών των αναγκών του ενδεχομένως θα τον οδηγήσει στην αναζήτηση βοήθειας σε άλλες πηγές, οι οποίες μοιραία θα έρθουν να υποκαταστήσουν ή ακόμα και να ακυρώσουν το πρόσωπο και το έργο του ποιμένα [99].

Σήμερα, μια θεμελιώδης αρχή του σύγχρονου μάνατζμεντ είναι ότι για να υπάρξει εξουσία ενός μάνατζερ, απαραίτητη προϋπόθεση είναι να γίνει γίνεται αυτή αποδεκτή από τους υφισταμένους του. Σύμφωνα με τους εισηγητές της θεωρίας αυτής, η εξουσία βασίζεται σ' εκείνον τον οποίο απευθύνεται και όχι σε εκείνον από τον οποίο προέρχεται [100]. Ενδεικτικό είναι το παράδειγμα κάποιου μάνατζερ, ο οποίος απευθύνεται στους υφισταμένους του με την απαίτηση να εργαστούν εντατικότερα. Πραφανώς, μια τέτοια απαίτηση θα πέσει στο κενό, εάν δε συνοδεύεται από μια προσπάθεια του μάνατζερ να τους πείσει για την επιτακτική ανάγκη εφαρμογής μιας τέτοιας εντολής. Το συναίσθημα αδιαφορίας των εργαζομένων που θα εισπραχθεί, μάλλον θα υπερτερήσει της τυπικής και επιφανειακής συμμόρφωσής τους.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

- 96. Γκίκας, Α. 1997. Μαθήματα ποιμαντικής. Θεσσαλονίκη : Δεδούσης, σ. 69.**
- 97. π. Αυγουστίδης, Α. 1999. Ποιμένας και θεραπευτής. Αθήνα : Ακρίτας, σ. 37.**
- 98. π. Καψάνης, Γ. 2003. Η ποιμαντική διακονία κατά τους ιερούς κανόνες . Αθήνα : Άθως, σ. 105. Βλ. σχ. Κολιοφούτης, Α. 2012. Η ποιμαντική διακονία των προβλημάτων και των αναγκών του πληρώματος της Εκκλησίας στα κείμενα των δύο Αναστασίων Α΄ και Β΄ Αντιοχείας**

- . (διδακτ. διατρ.) Θεσσαλονίκη, σ. 80.
99. Κολιοφούτης, Α. 2012. Όπ. παρ. σ. 79.
100. Φλώρος, Χ. 1993. Όπ. παρ. σ. 243.